

Disney
MALEFICENT 2
PAHAN VALTIATAR

KAHDEN VALTAKUNNAN
VALTIATAR

HOLLY BLACK

TAMMI

Disney
MALEFICENT 2
PAHAN VALTIATAR

KAHDEN VALTAKUNNAN
VALTIATAR
HOLLY BLACK

Suomentanut Annukka Kolehmainen

TAMMI
HELSINKI

Alkuteos Maleficent Mistress of Evil, Heart of The Moors
Copyright © 2019 Disney Enterprises, Inc. All rights reserved.

No part of this publication may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic, or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without permission in writing from the publisher.

Published under license by
Werner Söderström LTD TA Tammi, 2020.

Suomenkielinen laitos
© Annukka Kolehmainen ja Tammi 2020

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa
ISBN 978-952-04-1629-4

KAIKILLE, JOTKA OVAT NAUTTINEET
OMISTA SARVISTAAN.

- HB

”**O**lipa kerran Pahatar-niminen ilkeä haltijatar, joka oli yhtä häijy kuin häikäiseväkin. Hänen huulensa olivat punaiset kuin vasta vuodatettu veri, ja poskiluut törröttivät terävinä kuin menetetyn rakkauden tuska. Ja hänen sydämensä oli kylmä kuin meren syvin sopukka.”

Tarinankertoja seiso i linnan viereisellä mukulakivikadulla ja seurasi tyytyväisenä kuulijajoukon kertymistä. Lapset tirkistelivät häntä suu ammoltaan, kanoja paimentavat eukot pysähtyivät kesken toriostosten ja kaupustelijat hivuttautuivat lähemmäs.

Väkijoukossa seisoivat myös huppuviittaa verhoutunut nainen. Hän kuunteli tarinaa hieman erillään muista, ja vaikka tarinankertoja ei nähnyt hänen kasvojaan, jokin naisessa kiinnitti hänen huomionsa.

Tarinaniekka oli sattunut Perceforestin kuningaskuntaan vain kaksi päivää aikaisemmin, ja edellisessä kaupungissa hänen tarinansa oli saanut hyvän vastaanoton. Hän oli tienannut taskuntäydeltä kuparia sekä päälle päätteeksi illallisen kaupungin toiseksi parhaassa majatalossa ja nukkumapaikan tulen ääressä. Näin lähellä linnaa, jossa väellä pakostakin oli enemmän lantteja taskuissaan, tarinalla taatusti tienaisi sitäkin suuremman palkkion.

”Oli prinsessa, Aurora, aamunkoin kaimaksi kastettu. Hänen hiuksensa olivat kullanhoitoiset kuin kruunu, joka vielä jonakin päivänä lepäisi hänen kutreillaan. Hänen silmänsä olivat suuret ja katseensa pehmeä kuin peuralla. Kaikki rakastivat häntä aina synnyinhetkestä lähtien. Mutta paha haltijatar vihasi hyvyttä ja kirosi prinsessan.”

Kaikkialta yleisöstä kuului henkäyksiä. Tarinaniekka oli mielissään, kunnes hän huomasi, että kuulijoiden hätäännys vaikutti aidolta. Jokin oli vinossa – hän ei vain tiennyt, mikä. Hän oli kuullut samaa tarua kerrottavan aina Weavertonissa asti ja ottanut oikeudekseen hieman

elävöittää sitä. Se oli kunnan tarina, kuin luotu ruokki-
maan vanhojen ennakkoluuloja ja sytyttämään nuorten
intohimot.

”Kuusitoistavuotispäivänään hän olisi satuttava sor-
mensa värttinään ja kuoleva!”

Useat kuulijoista huudahtivat kauhusta. Yksi lap-
sista tarttui toista kädestä.

Sekin tuntui omituiselta. Sanojen ei olisi pitänyt vai-
kuttaa niin voimakkaasti.

Oli selvästi aika pehmentää ilkityön kuvausta
ripauksella sankaruutta. ”Vaan, tiedättekös, oli myös
hyvä haltija, ja –”

Huppupäinen hahmo tuhahti. Tarinankertoja vai-
keni, mikä rikkoi tiiviin tunnelman. Hän oli juuri nap-
paamaisillaan langat uudelleen sormiinsa jatkaakseen
kertomusta, kun viittanainen puhui.

”Niinkö siinä kävi?” hän kysyi sointuvalla äänellä,
josta erottui kevyt, tarinankertojalle tuntematon koros-
tus. ”Todellako? Oletko *varma*, tarinaniekka?”

Tarinankertoja oli aiemminkin kohdannut häiri-
köitä. Hän väläytti naiselle säteilevimmän hymynsä ja
yritti tavoittaa kuulijoiden katseita saadakseen heidätkin
hymyilemään. ”Joka sana on yhtä totta kuin se, että seisot
siinä edessäni.”

”Mitä panisit pantiksi?” kuului kysymys. Kertoja tajusi yleisön seuraavan sanaharkkaa huomattavasti keskittyneemmin kuin itse tarinaa. ”Antaisitko äänesi? Esikoisesi? Henkesi?”

Tarinankertoja naurahti hermostuneesti.

Nainen viskasi viitan yltään, ja tarinaniekka perään-tyi vaistomaisesti askeleen verran. Ja toisenkin.

Yleisö vetäytyi odottavan kauhun vallassa.

”Sinä – sinä –” Tarinankertoja ei saanut sanoja suustaan.

Mustat sarvet, yhtä uhkaavat kuin hymykin, kiertyivät naisen päälaelta taaksepäin. Hänen huulensa olivat punaiset kuin vasta vuodatettu veri. Hänen poskiluunsa törröttivät terävinä kuin menetetyn rakkauden tuska. Ja näytti pelottavasti siltä, että hänen sydämensä tosiaankin oli yhtä kylmä kuin meren syvin sopukka.

Äkkiä tarinaniekka tajusi, että kaikki kertomukset saavat alkunsa jostakin. Ja että Perceforestilla huhuttiin olevan hyvin nuori kuningatar, jonka nimen hän jo melkein arvasi, vaikkei ollut ymmärtänyt sitä kysyä. Hänen edessään siis seisoi taatusti...

”Taisit jo arvata nimeni, tarinaniekka. Kertoisitko omasi?” Pahatar kysyi.

Tarinankertoja kuitenkin tunsi kielensä kangistuneen.

Pahatar odotti kotvan verran, ja hänen huulensa kaartuivat pahaenteiseen hymyyn. ”Etkö? Ei sen väliä. Tämä olkoon kohtalosi: *Sinä muutut kissaksi*, ulvot tarinoitasi ikkunoiden alla mutta saat vaivojesi palkaksi korkeintaan kenkärajan kalloosi tai likavedet päällesi. Ja kissaksi olet myös jäävä, kunnes ilkeä sydämeni heltyy.”

Pahatar sinkosi käsistään kullanhohtoisena kimaltavan valopyörteen, ja kaikki tarinankertojan ympärillä alkoi kasvaa. Jopa kirkuvista lapsista tuli valtavia ja heidän kuluneista nahkakengistään hänen päänsä kokoisia. Hän putosi kontalleen. Omituinen lämpö hulvahti hänen ylitseen, ikään kuin joku olisi viskannut turkispeitteen hänen selkäänsä. Hän avasi suunsa huutaakseen, mutta sieltä purkautuikin hirveää, eläimellistä ulvontaa.

”Taidatte jo tietääkin, kuinka tarina päättyy”, Pahatar totesi kuulijoille. Sitten hän ponkaisi kohti taivasta, ja hänen suuret, voimakkaat siipensä kantoivat hänet pois kaupungista tuulenpuuskan mukana – kun taas tarinankertoja, joka oli tienannut elantonsa sanoilla, oli nyt kyvytön lausumaan enää ainuttakaan.

Eläessään lapsena metsässä vain kuusamakruunu kutreillaan Aurora oli kuvitellut, että kaukana hämöttävän linnan kuningatar oli varmaankin koko ajan onnellinen, koska kaikkien oli kuunneltava häntä ja tehtävä täsmälleen hänen tahtonsa mukaan. Noustuaan valtaistuimelle hän tajusi, kuinka väärässä olikaan ollut.

Ensinnäkin, nyt kaikki halusivat innokkaasti neuvoa häntä.

Auroran edesmenneen isän neuvonantaja, synkkä ja iäkäs lordi Ortolan, tapasi jaaritella loputtomiin Auroran

kuninkaallisista velvollisuuksista, joihin kuului lähinnä aarrekkammion kartuttaminen Ortolanin suunnitelmien mukaisesti.

Ja sitten olivat hoviherrat ja hovineidot – aatelisukujen nuoret, joita lähetettiin kuningaskunnan joka kolkasta linnaan Auroran seuraksi. He ottivat itsestään selvyyksinä ne ylellisyydet ja riemut, jotka Auroralle olivat täysin vieraita. He opettivat hänelle hovitansseja, joita hän ei ollut koskaan kokeillut, ja toivat kiertäviä lauluniekkoja lurittelemaan sankariteoista ja jonglöörejä ja akrobaatteja naurattamaan Auroraa tempuillaan. He juoruilivat toisistaan ja arvailivat, mikä mahtoi pitkitää prinssi Phillipin vierailua Auroran valtakunnassa ja oliko viivyttelyn todellinen syy sittenkään Ulsteadin kansantaruston opiskelu Perceforestin kirjastoissa, niin kuin Phillip itse antoi ymmärtää. Toki Aurora nautti kaikesta, mutta nuoretkin halusivat hänen tekevän asiat niin kuin ne oli aina tehty. Ja Aurora halusi muutosta.

Hän olisi sentään odottanut kummitätinsä Pahattaren ymmärtävän, mutta se oli turha toivo. Sen sijaan Pahatar huomautteli tuon tuostakin kärkevästi ja kaikkea muuta kuin avuliaasti, että Aurora olisi onnellisempi, jos hallitsisi valtakuntaansa Moorsista käsin. Linnaan hän ei astunut jalallaankaan. Ensi kertaa elämässään

Aurora jäi vaille Pahattaren varjon tuomaa turvaa.

Asiaa ei auttanut, että Aurora *olisi* tosiaankin ollut onnellisempi Moorsissa. Linna oli valtava, vetoisa ja kostea. Tuuli vihelsi sen käytävillä. Tulisijoilla oli tapana tukkeutua, mikä levitti taidokkaasti koristeltuihin huoneisiin vienon mutta sitkeän savun lemun. Pahinta oli kuitenkin rauta. Rautasalvat, ikkunoiden rautakalterit ja ovien rautasaranat. Ne muistuttivat hirveyksistä, joita hänen isänsä kuningas Stefanus oli tehnyt, ja vieläkin pahemmista hirveyksistä, joita tämä oli aikonut tehdä. Aurora oli määrännyt kaiken raudan poistettavaksi ja korvattavaksi jollakin muulla, mutta urakka oli niin valtava, että tuskin neljänneskään huoneista oli vielä valmiina.

Pahattarella oli linnasta sellaiset muistot, että Aurora ymmärsi mainiosti tämän haluttomuuden vierailuihin.

Auroran kuitenkin piti olla juuri linnassa eikä missään muualla. Eikä vain siksi, että hän halusi tietää, kuinka ihmiset elivät, vaan myös siksi, että Perceforestin ja Moorsin kuningattarena hänellä oli yksi ainoa päämäärä: saada kummankin valtakunnan haltijat ja ihmiset uskomaan, että he olivat saman, yhtenäisen maan kansalaisia. Ensimmäiseksi tarvittiin sopimus. Ongelmana vain oli, että kaikki olivat eri mieltä aivan kaikesta.

Haltijat halusivat ihmisten pysyvän poissa Moorsista, mutta itse he olisivat tahtoneet vaellella Perceforestissa milloin mielivät. Ihmiset puolestaan halusivat poimia talteen kaiken, mitä Moorsista löysivät, vaikka jotkut heidän löydöistään olisivat sattuneet olemaan sienikeijuja, maisemaan kuuluvia kristalleja tai toisten olentojen koteja.

Aurora oli koko aamun yrittänyt edistää hankettaan, mutta turhaan.

"Toivottavasti kukaan läsnäolijoista ei ole loukannut sinua", kreivi Alain sanoi ja havahdutti mietteisiinsä uppoutuneen Auroran. Alain oli nuorin ja ehdottomasti näyttävien valtakunnan tärkeistä maanomistajista. Hänellä oli paksut, yönmustat hiukset, joissa oli yksi ainoa valkea raita kuin hyvin komealla haisunäädällä.

"Anteeksi, mitä?" Aurora kysyi äimistyneenä.

Alain osoitti ikkunaa. "Kaikki pelkäävät, että kohta mulkaiset jotakuta meistä niin kuin olet mulkoillut tuota ikkunaa."

"Voi ei", Aurora vastasi nolona. "Olin vain mietteissäni."

Suuren salin vastakkaisella laidalla harpunsoittaja viihdytti neitokaisten joukkoa. Linnan väki oli palannut puoliseltsä ja ryhtynyt suunnittelemaan illan leikkejä ja muuta ajanvietettä.

Kreivi Alain sively leukaansa, jossa kasvoi ohut parta. Hänen vihreät silmänsä säkenöivät hilpeästi, mikä toisinaan sai Auroran miettimään, nauroiko Alain hänelle. ”Pelkäänpä, että olemme kokonaan laiminlyöneet kuningattaremme viihdyttämisen. Lähdetään jahtiin tuohon metsään, jota sinä äsken tuijotit.”

”Olet oikein ystävällinen”, Aurora vastasi, ”mutta en ole koskaan pitänyt metsästyksestä. Metsän olentoja käy sääliksi.”

”Myötätunto on hyvästä”, kreivi Alain totesi, mutta ennen kuin Aurora ehti vastata, hän puhkesi leveään virnistykseen. ”Tästä sinä kuitenkin taatusti nautit! Pidämme vain hauskaa. Jahti on pelkkä tekosyy ulkoi-luun. Kai sinäkin sentään haluat päästä pois tunkkai-sesta linnasta ja viettää hauskan iltapäivän.”

Aurora kieltämättä *balusi* pois linnasta.

”Niin”, jostakin kuului. Prinssi Phillip astui sisään kuraa saappaissaan. ”Voin vakuuttaa, että se kannattaa, Teidän majesteettinne. Kuningaskunta on upeimmillaan juuri nyt, kun kesä on vaihtumassa syksyksi.”

Phillipin toffeenväriset kiharat ja huoleton hymy, jonka hän soi tasapuolisesti jokaiselle, sai kaikkien huoneen naisten ja monen miehenkin pään kääntymään.

Ei kuitenkaan Auroran. Hänen noustuaan valtais-
tuimelle Phillipistä oli tullut hänen uskottunsa, jonka
kanssa sai vapaasti nauraa, kun hallitsijan velvollisuudet
tuntuivat musertavilta. Juuri edellisenä iltana he olivat
istuskelleet rattoisasti takan ääressä, pelanneet hanhi-
peliä ja petkuttaneet toisiaan minkä ehtivät.

Ystävyys prinssi Phillipin kanssa oli turvallista. Hän
oli sentään jo kerran suudellut Auroraa, vaikkei tämä
sitä muistanutkaan. Eikä hän ollut antanut suukkoa
omasta halustaan vaan siksi, että toivoi sen murtavan
kiron.

Kirous ei kuitenkaan rauennut, koska Phillip ei
rakastanut häntä. Se ei ollut tosi rakkauden suudelma
– onneksi, tai niin Aurora ainakin halusi uskoa. Juuri
rakkaus oli aiheuttanut kaikki Pahattaren kärsimykset.
Ystävyys oli paljon parempi.

”Kerrohan”, hän sanoi Phillipille, ”metsästetäänkö
sinun maassasi koskaan vain *huvin* vuoksi?”

”Ulsteadissa”, Phillip vastasi hieman mietittyään,
”kyllä nautitaan metsästyksestä, mutta se on kaikin puo-
lin kuolemanvakavaa puuhaa.”

Aurora kääntyi takaisin kreivi Alainin puoleen.
Tämän hymy oli huomattavasti jäykistynyt. Auroralle
tuli hieman syyllinen olo.

”Olisi ihanaa ratsastaa metsässä”, Aurora sanoi. ”Mutta metsälle me emme lähde. Emmekä poikkea Moorsin puolelle.”

”Emme tietenkään”, vastasi kreivi Alain, jonka silmät tuikkivat jälleen. ”Kaikki kyllä tietävät, että suhtaudut käsittämättömän lempeästi haltijaväkeen.”

Auroran teki vaistomaisesti mieli tiuskaista, että juuri *ibmiset* olivat sukupolvien ajan sotineet haltijoita vastaan eikä toisin päin, mutta hän hillitsi itsensä. Alainia oli koko ikänsä varoiteltu Moorsista. Kuten useimmat aateliset, hänkään ei ollut nähnyt paikan kauneutta – eikä sen asukkaiden riemukasta villeyttä.

Alain oli kasvanut valheiden keskellä. Auroran pitäisi vakuuttaa hänet siitä, että hän oli kuullut pelkkiä valheita. Alainin pitäisi oppia näkemään haltijaväki uudella tavalla. Tai koko maailma.

Jos Aurora voitaisi Alainin puolelleen, tästä tulisi vaikutusvaltainen liittolainen, joka auttaisi sopimusneuvotteluissa ja kansan mielipiteen muokkaamisessa – etenkin nuorten hoviherrojen, jotka ihailivat häntä.

Ehkä ratsastusretki olikin *oikein* hyvä ajatus.

”Meidän täytyy kiertää Moors, mutta voimme ratsastaa niin lähelle, että näemme sen asukkaat”, Aurora korjasi. ”Itse asiassa koko hovin pitäisi tulla mukaan.

Voimme lähteä huomenna iltapäivällä ja nauttia eväät jossakin korkealla, josta näkee Moorsiin. Se on ihan toista kuin ne piikkipensaat, jotka sitä aikoinaan ympäröivät. Se on kaunis.”

Kreivi Alain huokaisi ja hymyili vain hieman väkinäisesti. ”Kuten toivot, kuningattareni.”

PAHATAR EI OLISI KOSKAAN ASETTANUT
KAHDEN VALTAKUNNAN KRUUNUA
AURORAN KUTREILLE, JOS OLISI
AAVISTANUT, MINKÄLAINEN VAARA
HÄNEN SUOJATTIAAN UHKAA.

Kuningatar Aurora vannoo yhdistävänsä ihmisten ja haltijoiden valtakunnat, mutta kun uhkaavat mustat köynnökset nousevat Perceforestin ympärille ja tallipoika katoaa mystisesti, jännitteet kasvavat. Keneen Aurora voi luottaa? Ylisuojelemaan kummiinsa Pahattareen, neuvonantajaansa lordi Ortolaniin, uskottuunsa prinssi Phillipiin vai uuteen ihailijaansa kreivi Alainiin? Kun vaarassa ovat sekä rauhansopimus että rakkaiden turvallisuus, Auroran on viimein kuunneltava sydämensä ääntä.

ISBN 978-952-04-1629-4

9 789520 416294

N84.2 www.tammi.fi

Kannen kuvitus: Mike Heath
Alkuperäinen typografia: Russ Gray
Kannen suunnittelu: Marci Senders